

РАБІНАВЫЯ ЭЦЮДЫ

* * *

Замяцеліла зноў зіма,
Шэрым дрэўцам глядзіць рабінка:
Ні лісточкаў, ні гронак няма
На сумотных яе галінках.
Затрымаецца часам сняжок
На вярхушцы шапачкай белай,
Ці сінічка, ці снегірок
На галінку прысядзе нясмела.
Ёй не сняцца ружовыя сны,
Дзень зімовы такі бясконцы.
Дачакацца б хутчэй вясны
І сагрэцца пад промнямі сонца.

* * *

Ой, рабіначка ў белых кветачках,
Ты красуешся, як нявестачка.
А каштаны на нашай вуліцы
З двух бакоў да цябе сёння туляцца
І цябе, танклявую, гожую,
Ад вятроў захинаюць варожых.
Ім на плечы галінкі ты ўскінула,
Нібы дзякуеш, што не кінулі
Перад тою бядой – навалай,
Што сябровкак тваіх паламала.
Ой, рабіначка ў белых кветачках,
Ты красуешся, як нявестачка.

* * *

Паміж каштанамі – рабінка,
Як паміж хлопцамі дзяўчынка,
Стаіць, пад сонцам чырванее.
А небасхіл над ёй сінее.
Плыве па небе аблачынка,
Над ёй спыняецца ў здзіўленні
Ад прыгажосці ў захапленні,
Ды вось знікае праз хвілінку
І небасхіл не закрывае.
Сінеча Божая святая,
І дрэвы ў золаце стаяць –
Вачэй няможна адарваць!

Эльвіра Іванаўна Ярчак нарадзілася 20 сакавіка 1939 года ў Мінску.

Скончыла гісторыка-філалагічны факультэт Мінскага педагагічнага інстытута імя М. Горкага (1960). Працавала ў Сёмкава-Гарадокскай школе-інтэрнаце (1960-1963) і Бараўлянскай школе (1963-1999). Зараз на пенсіі. За педагагічную працу ўзнагароджана медалём “Ветэран працы” і значком “Выдатнік народнай асветы”.

Першая публікацыя адбылася 20 жніўня 1983 г. у “Настаўніцкай газеце”.

Член літаратурных аб'яднанняў “Ручайкі” пра рэдакцыі газеты “Наша жыццё” (1988), “Пламя” (2014). 20 гадоў з'яўлялася адказным сакратаром літаратурна-творчай суполкі “Купалінка”, якая аб'ядноўвала маладых паэтаў Мінскага раёна.

Член Саюза пісьменнікаў Беларусі (2017).

Аўтар кніг “Рэха XX стагодзя” (2014), “Вернасць” (2015), “Восень мая залатая” (2017).

ЗАБАЎКА

Вясновы дождж зямельку акрапіў –
І ажылі і кветачкі, і траўка,
Калюжыны – дзіцячая забаўка,
Андрэйка ў іх наўмысна ўступіў.
І намачыўшы боцікі свае,
Смяецца, захапляецца, пяе:
– Дожджык, дожджык секані,
Бабку з поля прагані,
Бо яна мне не дае
Вымыць боцікі мае!



Эльвіра
Ярчак

МАКСІМУ БАГДАНОВІЧУ
Паэты не паміраюць
(У вершах душа паэта),
Іх зоркі не падаюць з неба,
А толькі гараць ярчэй,
І, нібы брыльянты, ззяюць,
Максімавы трыялеты,
Бо ён спапяліў сваё сэрца
Натхненнем сярод начэй.
«Навошта нам сваркі і звадкі, —
Сцвярджаў малады Багдановіч, —
Мы ўсе падарожныя толькі
І разам ляцім да зор...»
І ён застанеца загадкай
Для пакаленняў новых,
І васількі на золку
Цепляць жытнёвы прастор.
Ад Нёмана і да Волгі
Ступала Муза паэта,
Ад Нёмана і да Волгі
Кідаў бязлігасны лёс,
Памяццю аб матулі
Ліра яго сагрэта,
Ды ад тугі па радзіме
Колькі ў ёй смутку і слёз,
Колькі вялікай любові,
Колькі адданасці шчырай
І хараства незямнога,
Добрых і светлых надзей,
Каб зразумелі людзі:
Жыць трэба ў згодзе і міры.
Гэта паэт ад Бога, —
Светац у сэрцах людзей!

СВЯТЛО МАЁЙ РАДЗІМЫ

Святло бяроз ліецца мне ў душу,
Святло бяроз — святло маёй Радзімы,
Маёй любові, чыстай і адзінай,
Якой найбольш у свеце даражу.

Тут чысціня блакітная снягоў,
Блакіт вясновы мілых мне нябёсаў,

І тут майго прадвызначэнне лёсу
Ад першых да апошніх берагоў.

Грамічны дождж зямельку акрапіў,
І Стрэчанне надзею падарыла,
І зноў мацнеюць для узлёту крылы,
Перад цяплом і холад адступіў.

І недаверу крышацца ільдзінкі,
Калі пра беларускі край пішу.
Святло бяроз ліецца мне ў душу,
Святло бяроз — святло маёй Радзімы.

ПАМЯЦЬ

Чэрвень зноў на зямлі раскашуе,
Птушкі песняй вітаюць зару.
«Ўсемагутны, — малюся, прашу я, —
Зберажы ад бяды Беларусь».
Паспяваюць пшаніца і жыта,
Бульба хораша ў полі цвіце.
Аніхто і нідзе не забыты
Ў гэты сонечны летні дзень.
І не сполахі навальніцы,
І не выбухі перуна, —
Ветэранам і сёння сніцца
Тая жудасная вайна.
Душы мёртвых лунаюць у небе
Жаўрукамі над мірнай зямлёй,
Прарастаюць на цёплай глебе
Дрэўцам, кветкай сярод палёў,
Ля акопаў і на курганах,
На балотах сівых і ў гаях...
Мір вам, воіны, партызаны,
Вы яго здабылі ў баях.

* * *

Паслухайце, як летняю парой
Стракочуць конікі на затравелым лузе,
Звініць жыццё, і па нябачным крузе
Імчыць Зямля за сонечнай зарой.

А Сонца ўжо выходзіць у зеніт,
Смяецца з апантанасці людское,
Пытаецца, здаецца, з неспакоем,
Ці чуем мы, як жаўранак звініць.

ПЕСНЯ

Птушкі лясныя
Аб шчасці спяваюць,
Водар галовы дурманіць,
Не, не прысніў я —
Цябе сустракаю,
Сэрца мне сёння не маніць.
Тут, пад сасною,
Спыніся, Алеся,
Я цябе доўга чакаю,
Пойдзем са мною,
Заблудзімся ў лесе,
Сон баравы адшукаем.
Сэрцу балесна,
Што трацім імгненні,
Шлях наш да ісціны горкі,
Ты ж мая песня,
Маё летуценне,
Ты мая светлая зорка.
Ціха старонкай у паднябесці
Хмаркі кудысьці сплываюць,
Пойдзем са мною,
Заблудзімся ў лесе,
Сон баравы адшукаем.

ВОСЕНЬ

То сонечна смяешся,
То плачаш над сялом,
То сцелеш дываны перад сватамі,
То растрывожыш сэрца
Пяшчотай і цяплом,
То, быццам здань-туман,
Над лугам станеш.
Журботай жураўлінай
У небе празвініш,
Апусцішся на дол лістком кляновым —
Мне даспадобы ўсё: і раніцы, і дні,
І нават халадок твой вечаровы.